

مرگ و معاد در اسکندرنامه نظامی

محمد رضا سلیمانی دلارستانی¹ (نویسنده)، عباس ماهیار²

1- دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج، ایران

rezasoleimani135@yahoo.com

2- دکتر عباس ماهیار، استاد گروه ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج، ایران

md_safa@yahoo.com

چکیده

اعتقاد به روز رستاخیز، شالوده فکری نظامی را تشکیل می دهد. نگرش حکیم گنج دربارۀ دنیا و آخرت و پیوستگی این دو با هم، او را از دیگر شاعران پیش از خود متمایز ساخته است. این نوشتار می کوشد تا سیمای مرگ را در کتاب «اسکندرنامه»، بر اساس آیات و قرآن و احادیث و دیگر کتب دینی بررسی کند و ارتباط آن را با مقولاتی چون دین، دنیا و معاد دریابد. نظامی ضمن اشراف بر فلسفۀ اسلاف و عقاید آنها، سعی دارد به تبیین مباحثی بپردازد که با اندیشه های اسلامی پیوندی دیرینه دارد. ضرورت وجود عالم دیگر، میل به بقا و جاودانگی، نامیرایی روح، ناپایداری دنیا، بازگشت به اصل، معاد جسمانی و امثال آن از جمله مسائلی است که در این جستار مورد ارزیابی قرار گرفته است. در این مقاله، ابتدا مباحث یاد شده به شیوه کتابخانه ای بررسی شده و سپس به روش تحلیلی-توصیفی به نگارش در آمده است.

واژه های کلیدی:

مرگ، معاد، نظامی، اسکندرنامه